

Sygn. akt II CSK 446/17

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa A.R.
przeciwko Syndykowi Masy Upadłości U.
Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 marca 2014 r., sygn. akt I ACa (...0,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7200 złotych
(siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący odwołał się do występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, oraz wskazał na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej to nie występują te przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono istotne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243). Ponadto, prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepubl.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100).

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035 i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Skarga kasacyjna takiego przekonywującego wywodu nie zawiera. Poza tym, nie można z przesłanką określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. równocześnie podnosić, że w ramach naruszenia tych samych przepisów w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne. Jest to błąd logiczny, albowiem, gdy wchodzi w rachubę zagadnienie prawne skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, niepublikowane).

Z wiążących Sąd Najwyższy ustaleń (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) wynika że przedmiotowy weksel był wekslem niepełnym i nie został wystawiony na zabezpieczenie ceny za 666/1000 udziałów w kwocie 27 972 000 zł z przedwstępnej jednostronnie zobowiązującej warunkowej umowy sprzedaży prawa użytkowania wieczystego działki gruntu położonej w S. przy al. N. i ul. T. wraz z własnością posadowionego na tej działce budynku pod nazwą C., jak w pozwie nakazowym podniósł powód. W sprawie wyraźnie ustalono, że w umowie tej strony nie przewidziały zabezpieczenia roszczenia w postaci weksla.

Niemniej, skoro powód w pozwie podniósł, że na rzecz zabezpieczenia tego roszczenia został wystawiony przedmiotowy weksel *in blanco* to istniały podstawy do oceny, że w świetle art. 10 prawa wekslowego podpis na dokumencie niemającym wszystkich cech weksla własnego może wywołać skutki w sferze prawa wekslowego, jeżeli został złożony w zamiarze wywołania takich skutków, a składający podpis wręczając dokument udzielił odbiorcy upoważnienia do uzupełnienia go o niezbędne elementy weksla własnego. Nie jest skutecznym wekslem *in blanco* dokument podpisany przez określoną osobę, który – jak wynika z ustaleń - bez upoważnienia tej osoby został wypełniony przez inny podmiot.

W sprawie pozwana mogła skutecznie podnieść, że choć załączony dokument jest wekslem własnym, to stwierdzone nim roszczenie nie powstało, gdyż powód zmanipulował tekst przyrzeczenia zapłaty sumy wekslowej (por. art. 7 i 69 prawa wekslowego). Pozwana mogła też powołać się na nieistnienie lub wadliwość stosunku podstawowego względem zobowiązania wekslowego wystawcy, ograniczenia, bowiem w podnoszeniu zarzutów, przewidziane w art. 17 prawa wekslowego, nie mają zastosowania w rozpatrywanej sytuacji. Ograniczenia te, służąc bezpieczeństwu obrotu, stają się aktualne dopiero w przypadkach, w których doszło do przeniesienia weksla na zasadach prawa wekslowego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1999 r., I CKN 215/98, OSNC 2000, nr 7 - 8, poz. 128 i z dnia 7 maja 2004 r., III 563/02, OSNC 2005, nr 5, poz. 88).

W tym stanie rzeczy rozstrzyganie o „stosunku art. 6 i art. 7 k.c. jako przepisów prawa materialnego o funkcjach także procesowych” nie miało większego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Dodać należy, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez Sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.)

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).